

Men hvis vi nu forholder os lidt til virkelighedens verden, så tror jeg da netop, at et signal om, at man fra Det Konservative Folkepartis side er villig til at give flere penge til børneområdet, flere penge til ældreområdet, og man gjorde det med en tilføjelse her om at afsætte de nødvendige midler, så synes jeg, vi var kommet langt, og så synes jeg, De Konservative ville stå i et meget mere positivt lys end ellers.

(Kort bemærkning).

Charlotte Dyremose (KF):

Jo, men så kan vi så gå ind i en diskussion om, hvad det så ville være. Jeg synes, det er meget mere relevant at holde sig til fakta her, og fakta er, at regeringen og Dansk Folkeparti har lavet en finanslov for 2003, hvor der afsættes yderligere midler til det sociale område. Det synes vi faktisk i Det Konservative Folkeparti er positivt, for vi mener – og det mener vi stadig væk, og det bliver vi ved med at mene – at det er vigtigt, at vi fokuserer den sociale indsats, så vi hjælper dem, der har det sværest. Vi vil altså gerne prioritere midlerne, og vi vil gerne sørge for, at ressourcerne går til de svageste i vores samfund.

Kl. 14.00

Det er lykkedes at lave en finanslov for 2003, hvor der afsættes midler ud over satsmidlerne til det sociale område. Det er vi glade for, og vi vil gerne fortsat lave konstruktive finanslovløsninger, og vi vil meget gerne have Socialdemokratiet med. Det kunne ikke lade sig gøre i år, men det er lykkedes sammen med Dansk Folkeparti at klare den opgave rent konkret.

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det fru Margrethe Vestager som ordfører.

Margrethe Vestager (RV):

Vi har med megen opmærksomhed, men med vigende interesse fulgt debatten i formiddag mellem hr. Villy Søvndal og 6-8-10 ordførere fra Venstre og De Konservative – bare i parentes bemærket: en beundringsværdig ressourceindsats i forhold til at bibringe hr. Villy Søvndal den Venstre-Konservative opfattelse af virkeligheden.

Den debat, vi havde, var en debat, som tilsyneladende tog udgangspunkt i, at de socialt dårligt stillede forhold kan vurderes på amters og kommuners budgetlægning i 2 år, vel at mærke på det helt generelle og overordnede plan. Det er også en debat, som tilsyneladende kun handler om, hvorvidt den nuværende regerings ind-

sats overgår den daværende regerings indsats målt i kroner og øre.

Jeg skal ikke kloge mig på, hvem der har sagt »bryde negativ social arv« flest gange i indeværende samling, men jeg tror, at man, hvis man går lidt historisk til værks, kan finde kilder, som vil sige, at i hvert fald Socialdemokratiets oprettelse som parti bl.a. var begrundet i ønsket om stadig bedre sociale forhold for dem, som havde det dårligst i vores samfund. Derfor vil vi meget gerne opfordre til, at vi i noget større fællesskab og i mindre ærekærlighed forsøger at lægge samlede planer, som måske kan gøre, at de mange, mange initiativer – hvoraf mange er lykkedes, og hvor mange desværre ikke er lykkedes over de sidste 100 år – kan bringes ind i en ny gænge.

Det, jeg gerne vil tage udgangspunkt i, er ikke, hvilken analyse man kan lægge i diskussionen af, hvad de samlede budgetter udviser af stigning eller mangel på samme, men jeg vil i stedet tage udgangspunkt i Det Radikale Venstres tilgang til spørgsmålet om de socialt dårligt stillede forhold.

For det første er det selvfølgelig ikke nogen fuldstændig lige gyldig diskussion, hvordan økonomien er. Der skal være en økonomi, som gør, at vi kan løfte de sociale opgaver, men økonomien og den samlede økonomiske vurdering siger faktisk meget, meget lidt om, hvorvidt der sker reelle forbedringer eller ej. Principielt og hårdt sat op burde vi jo alle sammen ønske os, at budgetterne faldt og faldt og faldt, fordi der blev mindre og mindre behov for sociale udgifter, fordi folk i stadig videre udstrækning blev i stand til at klare sig selv og leve et liv, hvor de ikke var afhængige af offentlig overførselsindkomster eller havde brug for behandling for psykiske lidelser, narkotikaafhængighed eller andre ting. Sådan er virkeligheden jo bare ikke, og derfor er det klart, at økonomien betyder noget.

Det andet, som vi gerne vil opfordre til, er, at vi får nogle fælles udviklingsmål i forhold til, hvad det er, vi synes, vi skal dømmes på på det sociale område, udviklingsmål, som har et kvalitativt indhold, og som handler om, hvad det er, vi håber, der kommer ud af den økonomi, vi har på området. De udviklingsmål må selvfølgelig forholde sig til behovene på det sociale område, og de må forholde sig til, hvad det er for nogle initiativer, vi ønsker at gennemføre.

Hvad er så de politiske mål? Ja, for Det Radikale Venstre er der i hvert fald helt centrale poli-